

Priya Michell, Charles Antoine Dufлот och Peijun Xu.

FOTO: HANS ERIK AAKERSTEDT

Den stora avslutningen

Anna-Maria Nilsson recenserar Stöde Musikveckas avslutande konsert "Varje början har ett slut", som bjöd på en vackert samspelt musikafton med instrumentalister som spelade med hela kroppen.

STÖDE Jag sätter mig tillrätta i Stöde kyrka som har bänkar med stoppning. Och sedan fullkomligt smälter jag när Charles Antoine Dufлот och Lars Jönsson inleder konserten med Brahms sonat i e-moll för cello och piano. Dels är det en av mina favoritkompositörer och så spelar de så oerhört fint. Första satsen börjar smäktande vackert. Sedan mer passionerat; Lars öser på på flygeln – Charles får cellon att spraka, och så plötsligt mjukaste pianissimo. Sedan följer en mycket dansant menuett som följs av en fuga med mycket temperament. Som en kamp stundtals mellan cello och piano och ett rasande tempo på slutet.

Tommaso Antonio Vitali levde under barocken men låter stundtals mycket modernare. Överraskande harmonier. Det är Peijun Xu som är solist på sin altfiol, cello och cembalo ackompan-

Peijun spelar så vackert och temperamentsfullt. Att en så späd kropp kan få fram sådana klanger.

Peijun Xu och Veit Hertenstein.

jerar. Cellon börjar med så svaga pizzicato att jag nästan inte hör dom. Pratade med en stödebo som verkligen kan sin kyrkas akustik och hon sa att man måste sitta ganska långt bak. Där hörs det svaga mycket tydligare och klangen blir mer homogen. Det ska jag tänka på till nästa besök.

Peijun spelar så vackert och temperamentsfullt. Att en så späd kropp kan få fram sådana klanger.

Lars Jönsson är konfrensier för kvällen. Han är så pedagogisk när han portionerar ut lite musikhistoria då och då så stödeborna, och all annan publik som kommer från olika håll, snart är fullärda.

Från Italien tar vi oss till Tyskland. Petra Marianowski spelar Bachs Chaconne på cembalo. Ett instrument som hon har med sig och känner utan

och innan. Jag är personligen inte så förtjust i cembalo men jag beundrar hennes teknik. Bach skrev stycket efter att hans första fru dött och man känner sorgen i temat som efter ett tag strövs över av knypplad spets.

Stundtals undrar man om hon har fler än tio fingrar.

I pausen blir det förfriskningar ute och vädrets makter är med oss. Regnet upphör och solen tittar fram. Allt är fantastiskt ordnat. En eloge till alla som hjälper till den vecka.

Sista verket för kvällen är Mozarts Divertimento ess-Dur. Priya Michell violin, Veit Hertenstein altfiol och Charles på cello. Här är Mozart på sitt lekfulla humör. Långsamt vackert ibland och lekfullt däremellan. Andantet som en liten barnvisa. Alla instrumentalisterna spelar med hela kroppen. Tydliga fraseringar, fantastiskt samspel. Girlander av toner vandrar från stämman till stämman. De spelar så intensivt så vid ett tillfälle exploderar en glödlampa i bakre ljuskronan med en skräll och ramlar ner. Kanske Mozart har ett finger med i spelet.

Konserten går under namnet "Varje början har ett slut". Jag bara hoppas att det inte är ett slut på Stöde Musikvecka utan att alla ideella krafter orkar igen när de fått pusta ut ett tag.

Anna-Maria Nilsson